

Jakobe trak lidt uvilligt sine mørke Øjenbryn sammen.

»De tror vist dermed at have sagt mig en Behagelighed,« sagde hun tørt.

»Ja, jeg véd det godt, det er dumt . . . Men naar det nu er delvis sandt alligevel? . . . Jeg forsikrer, jeg gaar virkelig i denne Tid omkring med en Fornemmelse af, at jeg først nu begynder at blive rigtig Menneske. Og deri har nu De en Smule Del, Frøken . . . enten De saa bryder Dem om det eller ej.«

»Hvad Slags Skabning mener De da at have været før, om man tør spørge?«

»Aa — jeg véd ikke,« svarede han undvigende men fortsatte lidt efter:

»Findes der ikke et Sagn om en Bakketrold — en Underjordisk — der krøb op gennem en Muldvarpetue for at leve mellem Menneskene men nøs ganske forskrækkeligt, hver Gang Solen lyste gennem Skyerne? — Aa, jeg kunde fortælle Dem en lang Historie derom!«

Der paakom ham virkelig i dette Øjeblik en Trang til at bortkaste al Forstillelse overfor hende og gøre hende til sin Fortrolige. Men i det samme kom Onkel Heinrich ind fra Forstuen og afbrød deres Samtale.

Nanny var denne Aften slet ikke hjemme. Per havde forundret sig lidt over, at han ikke var bleven mere skuffet, da han ved Ankomsten er-